

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 262/2016-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Ing. Martin Chlapík s. r. o., Sládkovičova 13, Žilina, konajúcou advokátom JUDr. Ing. Martinom Chlapíkom, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uzneseniami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21 S 17/2015 z 24. júna 2015, sp. zn. 21 S 42/2015 z 15. júla 2015, sp. zn. 21 S 43/2015 z 24. júna 2015, sp. zn. 21 S 44/2015 z 24. júna 2015 a sp. zn. 21 S 45/2015 z 24. júna 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uzneseniami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21 S 17/2015 z 24. júna 2015, sp. zn. 21 S 42/2015 z 15. júla 2015, sp. zn. 21 S 43/2015 z 24. júna 2015, sp. zn. 21 S 44/2015 z 24. júna 2015 a sp. zn. 21 S 45/2015 z 24. júna 2015 (ďalej len „krajský súd“ a „uznesenia krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ bol ako navrhovateľ účastníkom konania o ochrane proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku. Návrhom zo 17. februára 2015 sa sťažovateľ domáhal, aby krajský súd uložil Daňovému úradu [REDACTED] (ďalej len „odporca“) povinnosť rozhodnúť o jeho odvolaniach proti rozhodnutiam odporcu alebo predložiť tieto odvolania spolu so spisovým materiálom na rozhodnutie odvolaciemu orgánu. Podaniu návrhu na krajskom súde predchádzalo vydanie piatich rozhodnutí odporcu 22. apríla 2014, ktorými odporca vo vyrubovacom daňovom konaní vyrubil sťažovateľovi rozdiel na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia III. štvrtrok 2010 až III. štvrtrok 2011. Proti všetkým piatim rozhodnutiam odporcu podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolania. Odporca však sťažovateľovi piatimi oznámeniami z 22. mája 2014 vo všetkých veciach oznámil, že jeho odvolania nezakladajú právne účinky, lebo neboli podané zákonom predpísaným spôsobom – teda elektronickými prostriedkami v súlade s § 13 ods. 5 a § 14 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“). Zároveň odporca sťažovateľovi oznámil, že všetky rozhodnutia nadobudli právoplatnosť márnym uplynutím lehoty na podania odvolania, teda 13. mája 2014.

3. Sťažovateľ následne vo všetkých piatich veciach zaslal odporcovi 4. júna 2014 elektronickými prostriedkami podanie nazvané „*Vyjadrenie daňového subjektu k oznámeniu z 22. mája 2014, Odvolanie z 12. mája 2014 – doplnenie odvolania*“, ktorým nesúhlasil so závermi správcu dane v podstate z dôvodu, že zo žiadneho ustanovenia daňového poriadku nevyplýva, že pre nedodržanie elektronického doručovania odvolanie nevyvoláva právne účinky. Prílohou týchto podaní boli aj odvolania z 12. mája 2014. Odporca ako

správca dane tieto odvolania zamietol oznámeniami z 1. júla 2014 z dôvodu, že boli podané po určenej lehote, ktorá uplynula 13. mája 2014. Ďalšími piatimi identickými oznámeniami z 2. júla 2014 odporca sťažovateľovi predložil vlastný výklad relevantných procesných noriem týkajúcich sa elektronického doručovania podaní a v závere konštatoval, že odvolania z 12. mája 2014 boli síce doručené včas, avšak nie elektronicky, a preto sa nehládí, ako keby neboli podané, a odvolania doručené 4. júna 2014 elektronickými prostriedkami boli doručené po určenej lehote, a preto sú neprípustné.

4. Sťažovateľ v uvedených súvislostiach podal proti postupu odporcu sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach na Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, ktoré však oznámením z 23. decembra 2014 sťažnosť vyhodnotilo ako neopodstatnenú z dôvodu, že neboli zistené porušenia všeobecne záväzných predpisov ani interných predpisov. Až následne sa sťažovateľ s návrhom na začatie konania obrátil na krajský súd, ktorý však uzneseniami napadnutými touto sťažnosťou jeho návrhy zamietol a nepriznal mu náhradu trov konania.

5. V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ rozsiahlo polemizuje so závermi krajského súdu a predkladá vlastný výklad relevantných procesných ustanovení daňového poriadku. Zotrváva na názore, že zo žiadneho ustanovenia daňového poriadku nevyplýva, že nedodržanie elektronického doručovania odvolaní má za následok, že na tieto odvolania sa neprihliada. Krajskému súdu pritom vytýka formalistický postup, nedodržanie princípov spravodlivého procesua v konečnom dôsledku aj zásah do ním označených práv.

6. V petite sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu, ktoré žiada zrušiť a vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Požaduje priznať aj náhradu trov konania v sume 355,73 €.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd podľa ústavy) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom stanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy

vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

10. Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Predovšetkým ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové

právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

11. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Uvedené rovnako platí aj pre namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy totiž ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

12. Podstatná námietka sťažovateľa spočíva v tvrdenom zásahu krajského súdu do jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ktorého sa mal dopustiť tým, že formalistickým výkladom ustanovení o elektronickom doručovaní podaní (odvolaní) mu neposkytol súdnu ochranu pred postupom odporcu, ktorý jeho odvolaniam doručeným včas v písomnej forme nepriznal právne účinky.

13. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnení uznesení

krajského súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Krajský súd v podstatnom na odôvodnenie všetkých piatich napadnutých uznesení uviedol:

«Podstatou v predmetnej veci je posúdenie procesnej otázky, či správca dane postupoval správne, ak v prípade včas a v písomnej forme podaného odvolania zaslaného prostredníctvom pošty právnym zástupcom daňového subjektu, považoval toto odvolanie za právne neúčinné z dôvodu, že daňový subjekt má povinnosť doručovať podania finančnej správe elektronickými prostriedkami v zmysle § 14, § 13 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní.

Daňový poriadok pozná dve formy podania, a to 1/ písomnú, 2/ ústnu do zápisnice. Vyplýva to z ust. §13 ods. 1 Daňového poriadku. Formy podania sa spájajú so slovesom „urobiť“, alebo trpným prídastím „urobený“. V iných procesnoprávných predpisoch je forma podania elektronickými prostriedkami a telefaxom výslovne uvedená zároveň s písomnou formou a ústnou formou do zápisnice (viď. § 9 Správneho poriadku, § 42 Občianskeho súdneho poriadku, § 62 Trestného poriadku, § 186 zákona č. 461/2003 Z. z.), pričom niektoré predpisy poznajú ešte aj iné formy podania - napr. telegraficky. V Daňovom poriadku však podanie elektronickými prostriedkami a telefaxom predstavujú spôsob doručenia písomného podania a eventualitu k listinnej podobe doručenia, s ktorou sú rovnocenné.

Špeciálne ust. o odvolaní v daňovom konaní - § 72 ods. 2 Daňového poriadku- pozná len dve možné formy podania odvolania - písomnú a ústnu do zápisnice, s tým, že toto ustanovenie špecifikuje orgán, ktorému sa odvolanie podáva „správcovi dane alebo orgánu, ktorého rozhodnutie sa napadá“, aby účastník nesmeroval svoje odvolanie priamo odvolaciemu orgánu...

Ust. § 14 Daňového poriadku stanovuje obligatórny spôsob doručovania písomného podania elektronickými prostriedkami podľa § 13 ods. 5 pre vymedzený okruh daňových subjektov. Z povahy veci vyplýva, že tieto subjekty si nemôžu nikdy zvoliť doručenie písomného podania v listinnej podobe alebo podaním telefaxom- vždy musia podanie urobiť len elektronickými prostriedkami prostredníctvom elektronickej podateľne podľa § 33 ods. 2 Daňového poriadku alebo prostredníctvom elektronickej podateľne ústredného portálu verejnej správy a toto podanie musí byť podpísané zaručeným elektronickým podpisom

osoby, ktorá ho podáva, alebo ak subjekt nemá zaručený elekt. podpis, musí uzavrieť so správcom dane písomnú dohodu o elektronickom doručovaní...

Ustanovenia o všeobecnom daňovom podaní a spôsoboch jeho doručenia je potrebné vziať aj na odvolanie v daňovom konaní v takom rozsahu, v akom Daňový poriadok neobsahuje špeciálnu úpravu, resp. ktorá sa s touto všeobecnou úpravou nevyklučuje. Odvolanie je nepochybne možné doručiť prostredníctvom elektronickej podateľne, čo zodpovedá najnovším trendom elektronizácie štátnej resp. verejnej správy. Z uvedeného vyplýva, že je potrebné aplikovať subsidiárne ustanovenia II. hlavy Daňového poriadku aj na odvolanie v daňovom konaní, nakoľko ust. § 72 Daňového poriadku a nasl. neobsahuje úpravu o spôsobe doručenia podaní, len o ich forme.

Poučenie v rozhodnutí musí obsahovať informáciu o mieste, lehote a forme podania odvolania, to znamená, že pokiaľ poučenie obsahuje informáciu, že odvolanie je možné podať písomne a ústne do zápisnice, je toto poučenie v súlade s § 72 ods. 2 Daňového poriadku.

Poučenie v rozhodnutí nemusí obsahovať poučenie o spôsobe doručenia odvolania, teda že odvolanie je možné podať v listinnej podobe u správcu dane (tzv. osobne), poštou, elekt. prostriedkami, telefaxom.

Poučenie v rozhodnutí nemusí obsahovať ani poučenie o náležitostiach odvolania.

Z ust. § 72 ods. 4 vyplýva, že odvolanie musí obsahovať náležitosti, a to náležitosti podľa § 13 Daňového poriadku a náležitosti podľa § 72 ods. 4 Daňového poriadku. Odkaz na ustanovenia o náležitostiach všeobecného podania znamená, že odvolanie musí byť podpísané osobou, ktorá ho podáva (§ 13 ods. 2), musí byť zrejmé, kto ho podáva, v akej veci, čo sa navrhuje, dôvody podania (§ 13 ods. 3), ak je doručené elektronicke, musí byť podpísané zaručeným elekt. podpisom alebo daňový subjekt musí mať uzatvorenú dohodu o elektronickom doručovaní (§ 13 ods. 5).

Systematickým a gramatickým výkladom možno dôjsť k záveru, že § 14 Daňového poriadku obsahuje právnu úpravu týkajúcu sa, resp. bližšie špecifikujúcu spôsob doručovania elektronicke prostriedkami. Krajský súd dáva do pozornosti, že účinnosť § 14 Daňového poriadku bola odložená v ust. §165b Daňového poriadku od 01.01.2014, pričom daňové subjekty mali dostatočný čas sa s novými povinnosťami oboznámiť a ich zavedenie bolo daňovou správou verejne prezentované...

Podľa názoru krajského súdu odporca postupoval správne, keď vyhodnotil písomné odvolanie advokáta daňového subjektu zo dňa 12.05.2014, odovzdané na poštu dňa 13.05.2014, doručené odporcovi dňa 14.05.2014 v listinnej podobe poštou, listom (oznámením) č. 9514401/5/2101257/2014/Cab2 zo dňa 22.05.2014 ako právne neúčinné, t. j. akoby nebolo vôbec podané.

Ohľadom námietky navrhovateľa, že odporca mal v prípade, že mal za to, že nebola dodržaná forma podania vyzvať na odstránenie nedostatkov v zmysle § 72 ods. 5 Daňového poriadku a § 13 ods. 8 a 9 Daňového poriadku, krajský súd uvádza, že odporca by mal postupom podľa § 72 ods. 5 Daňového poriadku v spojení s § 13 ods. 8 Daňového poriadku vyzvať daňový subjekt prostredníctvom právneho zástupcu v lehote nie kratšej ako 15 dní na odstránenie nedostatkov odvolania, keby neobsahovalo náležitosti, teda ak by bolo účinne podané, avšak malo nedostatky,

V okolnostiach predmetnej veci nemal súd za preukázané, že by daňový subjekt podal včasné odvolanie elekt. so zaručeným elekt. podpisom, vyplýva to z oznámenia odporcu o zamietnutí odvolania zo dňa 01.07.2014, evidenčné číslo 9514401/5/3216596/2014/Cab2, podľa ktorého podľa § 73 ods. 4 písm. a) Daňového poriadku zamietol odvolanie podané elektronicky dňa 04.06.2014 ako oneskorene podané, keďže lehota na podanie odvolania uplynula dňa 13.05.2014. V tomto smere sa súd stotožnil s argumentáciou odporcu, že odvolanie je samostatným podaním, a preto ho daňový subjekt nemôže doručovať ako prílohu podania, aj keby bolo ešte podané v odvolacej lehote.

Záverom krajský súd konštatuje, že podania v písomnej forme doručené v listinnej podobe po 01.01.2014 osobou, ktorá je povinná doručovať podania správcovi dane elektronicky, nie sú podané v súlade s Daňovým poriadkom a takéto podania nezakladajú právne účinky. Povinnosť taxatívne uvedených osôb (§14 Daňového poriadku) doručovať podania elektronickými prostriedkami sa vzťahuje na všetky podania, teda aj na odvolania. Odporca nebol v konaní nečinný a postupoval správne, keď sa právne neúčinným odvolaním nezoberal a procesne ho neprejedal, resp. neodstúpil odvolaciemu orgánu, a preto krajský súd návrh proti nečinnosti odporcu ako nedôvodný zamietol.»

14. Sťažovateľom napadnuté uznesenia krajského súdu (s identickým odôvodnením) obsahujú podľa názoru ústavného súdu dostatok relevantných právnych záverov, pričom

ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení daňového poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

15. Z tohto pohľadu ústavný súd konštatuje, že dôvody napadnutých uznesení krajského súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovanými uzneseniami krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Odôvodnenie uznesení krajského súdu, ktoré jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutých rozhodnutí, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v tam citovaných procesných normách. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutých rozhodnutí, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

16. Len pre úplnosť ústavný súd pripomína, že v obdobných veciach iných sťažovateľov už rozhodoval, pričom ich obdobné sťažnosti proti rozhodnutiam všeobecných súdov boli tiež ako zjavne neopodstatnené odmietnuté. V tomto smere preto možno odkázať

aj na závery uznesenia sp. zn. I. ÚS 252/2015, ktorým bola sťažnosť iného sťažovateľa proti obsahovo obdobnému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť, alebo závery uznesenia sp. zn. I. ÚS 19/2016, ktorými bola sťažnosť iného sťažovateľa proti obsahovo obdobnému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave tiež odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť (aj keď tu išlo o návrh na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, na podstate veci to nič nemení).

17. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Nezistil totiž možnosť porušenia označených práv sťažovateľa, ktorej reálnosť by mohol bližšie posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa (návrh na zrušenie uznesení krajského súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie, náhrada trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2016